New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

VÕIMALUS

4. RAAMAT

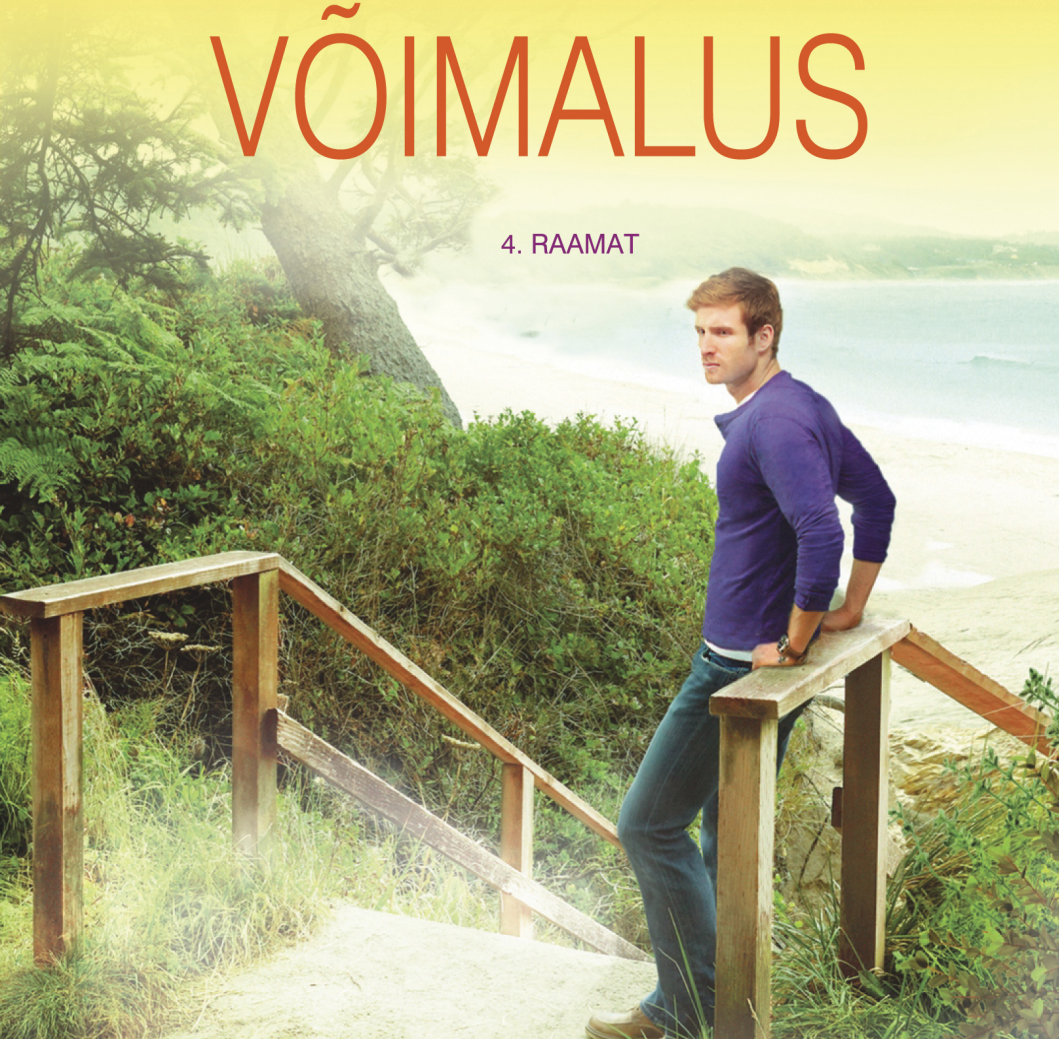

Robyn Carr
The Chance
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Robyn Carr
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09279414
ISBN 978-9949-25-607-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

See lugu on pühendatud armastusega kõigile hooldajatele terves maailmas.

Üks

Jõudnud Thunder Pointi, suundus Laine Harrington rannaäärsest künkast üles ja jäi Cooperi baari parkimisplatsile istuma. Ta ei läinud sisse – seda oli võimalik ka hiljem teha. Ta tahtis lihtsalt näha, kas tegelik vaade klapib piltidega, mis talle olid saadetud. Ta hingas pahinal välja, märkamata, et oli hinge kinni hoidnud. Avanev vaade oli veelgi suurepärasem.

Mida ma siit otsin? küsis ta endalt taas. Ta oli selle üle juurelnud terve kolme tuhande miilise või isegi pikema autosõidu ajal.

Vaade oli oivaline. Rand oli nii pikk kui lai. Tohutud mustad kaljurünkad moodustasid hallikassinise veega võimsa kontrasti. Lahesuu paiknes kahe neeme vahel, eemalt paistis lõputu Vaikne ookean, mis peksis vastu hiiglaslikke kaljusid, kuid lahevesi oli tüüne.

Laine värises külmast ja tiris jakihõlmad koomale. Jaanuarilõpu jäine rõskus pani õlavarre kuni küünarnukini valutama. Tema õlale oli kolm kuud tagasi tehtud operatsioon. Selle käigus eemaldati kuul ning raviti vigastusi. Võib-olla oligi Laine just kuuli tõttu Thunder Pointi sõitnud. Ta oli saanud tööpostil haavata, misjärel ta oli FBI välitöödelt kõrvaldatud ja taastumise ajaks kontorileivale paigutatud. Talle ei antud aktiivseid juhtumeid,

kuid ta sai endale arvuti – ja pidi leppima uurimise ning asjaajamisega teiste agentide heaks. Taibanud, et teda hoitakse veel pikka aega kontoris, kus ta peab kergeid ülesandeid täitma ja teisi abistama, mitte juurdlusi juhtima, andis ta sisse avalduse aastaseks lahkumiseks, et keskenduda tervise taastamisele.

Taastumine oli muidugi ettekääne. Ta ei vajanud aastat. Õlg oli ligi seitsmekümne viie protsendi ulatuses töökorras ning kuue kuu pärast on ta täiesti terve. Ent hoolimata psühhiaatri loast töötamist jätkata vajas ta aega, et oma tuleviku üle järele mõelda. Ta oli tühipalja kontoritöö suhtes allergiline.

Pealegi oli ta veetnud Bostonis isa juures kohutava puhkuse. Ta oli lahkunud vihasena, naasnud Virginiasse koju, helistanud maaklerile Thunder Pointist, kus tal oli paar tuttavat, ja võtnud e-postiga saadud fotode põhjal maja üürile. Maja, mille juurest avanes vaade lahele. Sest Oregonis asuv Thunder Point oli Bostonist võimalikult kaugel.

Tema auto seisis baari parklas ja ta toetus kaua kapotile ning vahtis merd. Taevas oli lauspilves, õhk külm ja vees polnud kedagi. Ilm oli lausa morn. Ent Laine'ile meeldisid pilvised ja tormised ilmad. Ema oli nimetanud neid supipäevadeks. Ehkki Laine'i ema oli olnud karjäärinaine, meeldis talle vaaritada ja küpsetada. Just säärastel päevadel oli ta kontorist või haiglast varem koju tulnud, käes poekotid, ning mitu tundi köögis veetnud. See lõõgastas teda. Emale oli meeldinud poputada peret koduste toitudega: paksude suppide ja hautiste, rammusate vormiroogade, rikkaliku kastmega pastaroogade ning pehmete magusate saiadega.

Laine ohkas. Ta ei saa ema kaotusest iialgi üle. Sellest oli möödunud viis aastat, kuid ikka veel sirutus käsi justkui iseenesest telefoni järele. Siis talle meenus – ema ei ole enam.

Oli aeg sõita linna maakleriga kohtuma. Ta ronis autosse, sõitis parklast välja ja keeras rannaga ristuvale teele, mis viis linna. Künkal ehitati midagi – nähtavasti püstitati künka merepoolsele küljele uusi maju. Sarnaselt Cooperi baariga avanes neist majadest linna parim vaade.

Laine suundus peatänavale ja parkis kliiniku ette. Ta ronis autost välja ja lukustas harjumuspäraselt uksed. Ta vahtis vasakule ja paremale tänaval, mille laternaposte ehtisid ikka veel jõulukaunistused. Nojah, lõppude lõpuks on ju alles jaanuar, mõtles ta endamisi naeru kihistades.

Laine astus kliinikusse ja märkas leti taga istuvat Devon McAllisteri. Naine tõusis, näol lai naeratus.

„Sa tulid," pomises Devon poolihääli. Ta kõndis ümber leti ja kallistas Laine'i. „Kartsin pisut, et sa ei tulegi. Et midagi tuleb vahele, et FBI leiab sulle tööd..."

„Kas võiksime seda teemat mitte puudutada?"

„Missugust teemat? Kommuuni? Haarangut? FBI-d?"

Laine ei suutnud end talitseda ja lükkas Devoni kaunilt näolapilt juuksed kõrvale, justkui oleks Devon ta noorem õde. Ta oli Devoni kommuunis oma tiiva alla võtnud. „Kõike seda," vastas ta. „Kohe, kui inimesed saavad teada, et töötan FBI-s, esitatakse mulle tuhat veidrat küsimust või hakatakse imelikult käituma, nagu kartes, et teen nende kohta taustauuringu või muud säärast. Võiksime selle koha pealt vaikida, vähemalt niikauaks, kuni olen end sisse seadnud."

„Mida sa siis kavatsed öelda? Kohalikud tahavad kõigi kohta kõike teada. Muidugi viisakuse piirides, kuid nad tunnevad kindlasti huvi."

„Ütlen lihtsalt, et töötasin föderaalses operatiivrühmas, kuid enamjaolt kirjutuslaua taga andmeid töödeldes ja uurimistööd

tehes. See ei ole üdini vale. Ja ma olen õlaoperatsiooni pärast puhkusel."

„Hea küll," möönis Devon. „Nad ei pea tõepoolest teadma, et sinu operatiivrühm võitles terrorismiga, kuni sa komistasid mingisuguse sekti ebaseadusliku kanepifarmi otsa, ja et su õlga opereeriti sellepärast, et said tööpostil kuuli kerre." Ta naeratas.

Laine uratas. „No kuule, ma ei taha endast nii põnevat muljet jätta."

„Noh, ainukesed inimesed, kes teavad üksikasju, viibisid tol ööl sealsamas ja said põhjaliku ülevaate. Rawleyl, Cooperil ja Spenceril on hea meel sind näha," jätkas Devon. „Ja muidugi Mac teab ka – tema on siinne seaduse-esindaja, kelle eest ei jää midagi varjule. Valgustasin ka oma ülemust Scotti, kuid teda võin vaikima sundida. Ta on üpris kergesti mõjutatav."

„Ah soo?" kostis Laine muiates.

„Oo jaa," lausus Devon. „Doktor Grantile on oluline, et oleksin õnnelik ning hoiaksin tema kliiniku paberimajandusel silma peal. Ta pelgab kindlustusdokumente ja muud säärast, iseäranis Medicaidi ja Medicare'i omi. Ta tegeleb sellega ainult häda sunnil ja tal kulub selleks viis korda rohkem aega kui minul. Ta ei jõua isegi laboriaruandeid ja patsienditoimikuid uuendada."

„Sa oled hoopis teistsugune kui Devon, kellega suhtlesin farmis."

„Tegelikult ei näidanud ma kommuunis oma tõelist palet," tunnistas Devon. „See siin olen pärismina. Olin alati hea õpilane ja usin töötaja. Aga sina oled uudishimu elav kehastus. Kuidas õnnestus sinusugusel arukal linnatüdrukul sealsesse perre sulanduda?"

Laine naeratas ja tundis sisimas uhkust. „Eriväljaõpe, uurimistöö, hea näitlemisoskus."

„Saaksin aru, kui oleksid seda teinud paar päeva, aga see kestis üle kuue kuu!" tuletas Devon sõbratarile meelde.

Laine teadis seda. Liigagi hästi. „Väga korralik uurimistöö ja näitlemisoskus," rõhutas ta. Rääkimata asjaolust, et tema edust või ebaedust sõltus inimeste elu. Laine oli aastate jooksul palju salaagenditööd teinud, kuid Vennaskonnas oli ta töötanud oma karjääri pikima ülisalajase ülesande kallal. Ta oli selleks ise soovi avaldanud, arvates, et tegemist on põgusa faktide tuvastamise ülesandega. Ta oli arvanud, et suudab sulanduda ja toimuvast sotti saada, kuid tegelikult oli teoksil hoopis midagi muud kui see, mida FBI oli kahtlustanud. Nad olid otsinud tõendeid iseseisva kogukonna kohta, keda kahtlustati maksudest kõrvale hoidmises, pettuses, inimkaubanduses ja võib-olla ka kohalikus terrorismis. Aga sisse imbudes oli ta avastanud hoopis libasekti, mis pidas hiiglaslikku kanepikasvandust.

Laine võinuks selsamal momendil lahkuda, põgeneda, kogutud informatsiooni operatiivrühmale üle anda ja lasta neil otsustada, mida edasi teha, kuidas oleks kõige parem läbiotsimisluba esitada ja asjaosalisi vahistada, ilma et sellega kaasneks väike sõda. Ent Vennaskonda ümbritseva aia taga olid naised ja lapsed, ning hambuni relvastatud mehed võidelnuks kindlasti vastu. Seetõttu jäi Laine paigale, et võimalikult palju inimesi välja toimetada, enne kui õiguskaitsjad territooriumile tungivad. Operatsioon oli olnud ohtlik ja keeruline ning viimaks oli sekti juht teda tulistanud. Jacob.

„Kas oled valmis rahuks ja vaikuseks?" küsis Devon.

„Ja kuidas veel," vastas Laine. Tõtt-öelda polnud ta varem saanudki vaikuses olla. Mõte pikkadest tegevusetutest päevadest koguni hirmutas teda.

„Ma nägin seda," ütles Devon. „Maja, mille sa üürisid."